

A kísértés

Időpont: Böjt 1. vasárnapja, 1956. február 19.

Alapige: Máté 4,1-11.

Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely Istennek szájából származik. Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Mondá néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét, És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Ekkor elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki.

Újra itt a böjt, a Jézus Krisztus szenvedésére való emlékezés ideje. Első vasárnapján Jézus megkísértésének történetét állítja elének az ősegyházi evangélium. A kísértés is szenvedés. Aki már volt valamikor a Sátán rostáján, gyötörtetett a gonosz Lélektől, az tudja, hogy a kísértés nagyobb szenvedés, mint a testi kín, sőt a testi gyötrelomben is annak kísértés-jellege a legfájóbb. Jézus megkísértetése is beletartozik tehát a szenvedéstörténetbe, a váltság munkájába.

Nem lehet Jézus megkísértetésének szenvedésjellegét eljelentékteleníteni azzal, hogy Ő eredendő bűn nélkül született e világra, tehát nem volt elbuktatható. Az első emberpár is eredendő bűn nélkül jött e világra, nem hozta magával a bűnre való hajlandóság átkos örökségét, a kísértésben mégis elbukott. Jézus abban is magára vette embervoltunkat, hogy nemcsak megkísérthető, hanem elbuktatható is volt. Ha ez a lehetőség eleve kizárt lett volna, akkor a Sátán meg sem kísérelte volna a megkísértését. Megkísértetése tehát igazi emberi gyötrelomben volt. Sőt, nagyobb volt, mint a miénk, mert a Sátán mindenkit olyan erővel támad, mint amilyen erejű ellenállásra számít. Jézust teljes erővel támadta, mert teljes ellenállásra kellett felkészülnie.

Szabad tehát és lehet Jézus megkísértetésének történetéből a saját kísértéseink számára is tanulságokat levonni.

1. Jézus megkísértetése bepillantást ad nekünk abba, hogy ki a kísértés szerzője.

Így kezdődik a történet: „Akkor Jézus vitették a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől.” /1. v./ A kísértésnek tehát két szerzője van: a Szentlélek és a gonosz Lélek, az Isten és az ördög. Isten engedi, az ördög végrehajtja. Isten átengedi, hatalmába adja, kiszolgáltatja a kísértésbe jutottat a Sátánnak. Épp úgy, mint az Ó Testamentumban Jóbot, az Új Testamentumban Jézust, majd később Pétert, akit a Sátán szintén kikért Istentől. /Luk. 22,31./ Hogy mennyire ki volt szolgáltatva Jézus a Sátánnak, azt különösen a második és harmadik kísértés mutatja. A másodikban vivé őt az ördög a szent városba és odahelyezé a templom tetejére, a harmadikban szintén vivé őt egy igen magas hegyre és megmutatá a világ dicsőségét. /5, 8. v./ Kétféleképpen szokták magyarázni ezt a két eseményt. Az egyik szerint Jézus valóban ott volt a jeruzsálemi templom párkányán s valamelyik szép kilátású hegyen, a másik szerint mind a két esemény csak Jézus képzeletében játszódott le. Nem lényeges. Mind a kettő a Sátán hatalmát mutatja. Akár valóságban viszi Őt oda és helyezi Őt oda, ahová akarja, akár a képzelete fölött lesz úrrá, odamegy, ahová a Sátán viszi és azt kénytelen látni, amit a Sátán mutogat Neki.

Jób és Péter története szerint Isten nemcsak mint engedélyező tényező van benne a kísértésben, hanem úgy is, mint határt szabó, korlátozó hatalom. A Kísértő nem mehet messzebb, mint ameddig az engedélye szól. Jóbtól elveheti vagyonát, egészségét, családját, barátait, de az életét nem veheti el. /Jób 2,6./ Pétert rettentő szégyenbe sodorhatja bele, de a hitét nem veheti el. /Luk. 22,32./ Jézusnál nem látjuk, hol van megszabva a határ. Bizonylalt itt is van határ, mert Isten senkit sem hagy feljebb kísértetni, mint elszenvedheti. /I. Kor. 10,13./ Minket sem. Csak addig mehet, amennyiről Isten feltételezi, hogy kibírjuk s amennyiről el is várja, hogy kibírjuk.

2. Jézus megkísértetése bepillantást ad nekünk abba is, hogy mi a kísértés célja.

Minden kísértés próba. Így is mondhatnánk kísérlet. A kísértés két szerzője azonban kétféle céllal végzi a kísérletet. Isten azért próbál, mert a harcban meg akar edzeni, bátorságunkat növelni szeretné s az a vágya, hogy a küzdelemből diadalmasan, megerősödvé kerüljünk ki. A Sátán azért próbál, mert a harcban meg akarja mutatni az ő erejét s az ember erőtlenségét, el szeretné gyávítani az embert s az a vágya, hogy a küzdelemből leverve, elerőtlenedvén kerüljünk ki. Isten is, a Sátán is bízik a saját győzelmében. Jób története egyenesen úgy tünteti fel, mintha Isten és a Sátán vitakoznék egymással Jób istenfélelme fölött s a kísértés van hivatva eldönteni, hogy kinek van igaza: Istennek-e, aki Jób

istenfélelmének és kegyességének önzetlenségében bízunk, vagy a Sátánnak, aki Jób egész kegyességét önző számításnak bélyegezi? /Jób 1,6-12./ Lélegzetvisszafojtva lesik az égiek a kísérlet eredményét. Elrejtőznek ugyan, a megkísértett mindebből semmit sem lát s alig valamit érez, de mikor a harcnak vége van s győzött Isten, előjönnek az addig láthatatlan angyalok /11. v./ s ujjongva ünneplik a diadalt.

Jézus megkísértetésében a nagy tét a messiási út. Két messiási út áll Jézus előtt: az egyik a dicsőség, a másik a gyalázat útja, egyik aranykoronát kínál, a másik töviskoronát, az egyik a jólét bőségszaruját önti eléje, a másik végén ott áll a kereszt. A szenvedő Messiás útja az Isten útja, az uralkodó Messiásét e világ és a Sátán ajánlgatja. A kísértésben Jézus a szenvedő Messiás útját vállalja. Győz Isten, elbukik a Sátán.

Ki éri el célját vajon az én kísértéseimben?

3. Jézus megkísértetése bepillantást enged nekünk abba is, hogy mik a kísértés eszközei.

Fő eszköze a hazugság. Meg is mondja róla Jézus: „Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.” /Ján. 8,44./ Úgy jelenik meg, mint barát, akinek szívügye a mi jólétünk és boldogságunk. Az éhes Jézusnak asztalt akar teríteni. A tékozló fiúnál is úgy jelenik meg, mint szabadító, Júdásnál mint okos tanácsadó. Mikor azután karmai közt van már az áldozat, akkor leveti álarcát. A tékozló fiút veszni hagyná a disznóvályú mellett, Júdásnak kötelet nyom a kezébe.

Eszközei a kívánságok. Jakab is így ír róluk: „Mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága, azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” /Jak. 1,14-15./ Ezek a kívánságok lehetnek egészen ártatlanok is. Az éhség például nem „gonosz” kívánság. Ki róná fel annak, aki negyven napja böjtöl, hogy megéhezik? Lehetnek azután gonosz kívánságok is, mint a hiúság és a hatalomvágy. A Sátán úgy jelentkezik, mint a kívánságok képviselője, jogainak harcosa. Az általa felszított kívánságok mind a test és a testi ember kívánságai. A testet akarja elsővé tenni még Jézusnál is, aki pedig negyven napon át utolsó sorba helyezte a testet minden ő kívánságaival együtt. Vannak különleges eszközei is. Mindenkinél az, amivel kiszemelt áldozatát a legjobban megfoghatja. Így teszi Jézusnál a kísértés eszközévé magát a bibliát is. Tudja, hogy Jézusnál az dönt, hogy mi van megírva, idéz tehát ő is s érvel azzal, hogy meg van írva.

Milyen jó, hogy Jézus megkísértetése megtanít minket átlátni a Sátán álcázott szavain és eszközein!

4. Jézus megkísértetése bepillantást enged nekünk abba is, hogy mik a kísértés fegyverei.

Tartsd kordában a testedet! Ne tápláld testedet a kívánságokra! /Róm. 13,14./ Jézus negyven napra is vissza tudta parancsolni teste éhségét. Ne hidd el a Sátánnak, hogy a test megzabolázása ártalmas! Jézus sem halt bele.

Jézus böjtjének ez azonban csak az egyik oldala. Böjtje nem csupán ételtől való tartózkodás, hanem Istennel való megtöltekezés is, nem csupán a test korlátok közé szorítása, hanem a lélek korlátlan kitárulása is Isten felé. Teremts magadnak időt arra, hogy minél többet együtt lehess Isteneddel!

Jézus Istennel való együttléte nem valami élményhajszolás, hanem az igében való elmélyülés. A pusztában arról elmélkedik, hogy miképp vezette Isten Izraelt a pusztán át az ígélet földjére. Mind a három ige, mellyel a Sátán támadását visszaveri, Mózesnek abból a beszédéből való, mellyel népét Istennek a pusztában megmutatott csodálatos vezetésére emlékeztette. /V. Mózes 8,3, 6,16, 6,13./ Az igével való foglalkozás fegyvergyakorlat a Sátán elleni harcra.

Ha azután megtámad a Sátán, ne állj vele szóba! Jézus elkergeti magától. Bibliafordításunk nagyon finoman fejezi ki magát, mikor Jézus szájába ezt az elutasító mondatot adja: Eredj el! Van fordítás, mely így fordítja: Takarodj! Ha nem volna túl közönséges, még így is mondhatnánk: Mars innen! Ha szóba állsz, nem te győzöd meg a Sátánt, hanem ő győz meg téged.

A Sátánnal ne beszélj, de beszélj a kísértésről testvéreiddel!

Gondolkoztál már azon, hogy honnan tudjuk a megkísértetés történetét? Ember nem volt ott más, csak Jézus, csak Ő mondhatta el tehát. Nem tudjuk hol és mikor, de elmondta. Ne szégyellj te sem! Merj beszélni róla azoknak, akikről tudod, hogy imádság lesz bennök érted ebből a beszélgetésből!

Legfőképpen pedig beszélj róla Jézusnak, aki mint megkísértett, segíthet azokon akik megkísértetnek! /Zsid. 2,18, 4,15./ Akkor majd fölötted is megnyílik az ég s angyalokkal ujjonghatsz együtt. A bukás vége a megnyíló pokol. A győzelem vége a megnyíló ég. Ámen.